

!!!!!!30!!!!!!

Att närma sig 30 och ha gått miste om så många självklara saker i livet eller för många flera självklara stunder i livet. På något sätt så såg jag det också som att nu har flera viktiga tåg redan gått och nu blir livet mer komplicerat eftersom jag aldrig upplevt det som så många redan upplevt för länge sedan. Det var en känsla som gjorde att jag helst ville gå och gömma mig, för känslan är också vad är fel på mig? Det var ju så jag tänkte om andra i min ålder som inte hade hittat någon att gifta sig med, fått barn, aldrig blivit kysst eller upplevt riktig närhet. Sen att dom som jag tyckte var "konstiga, oattraktiva och vimsiga" bara helt plötsligt var gifta var absolut inte rättvist!

Det är inte längre med stolt självklarhet jag bär vidare mitt okyssta liv och min naturlighet att jag ska få en egen familj. Helt plötsligt var jag 30 och nu börjar tiden försvinna och vad hade jag gjort för fel som hamnat här?

Jag fick ofta frågan från min mor om jag inte hade hittat en karl? Att jag hade flyttat, bytt jobb, studerat och trots min blyghet vågat allt detta lockade inget intresse hos henne. Fortfarande ända tills den dag hon dog kom alltid samma fråga upp. "Har du träffat någon som kan ta hand om mig?" Det gjorde mig väldigt ont och när vi sista gången pratades vid på telefon fick jag nog nu fick det räcka. "Förstår du inte människa hur ont det gör när du var gång ger mig en örfil och trycker ner mig med dessa ord. Du gör mig så otroligt misslyckad och värdelös i dina ögon och allt jag försöker är att få en slags mor dotter kontakt igen. Se mig som jag är och uppskatta den jag är. Allt jag vill är att hitta mitt livs kärlek, men jag har inte lyckats än. Så snälla sluta!"

Det jag visste och insåg mer och mer var att för henne så var detta det viktigaste i livet. Hon hade inte hellre haft det lätt, därför var jag väldigt glad att hon dog med en kärlek vid sin sida. Hon verkade ha hitta rätt till slut och fått sin önskan uppfylld.

Det jobbiga var att hon var ju inte ensam om att ställa frågan och vad ska jag svara? Att jag inte vet hur man gör! För kär hade jag varit flera gånger, men vem var jag att tro att den jag ville ha skulle vilja ha mig! Nä, rädslan var oerhört mycket större än mitt mod på den tiden.

Min önskan var att om det fanns någon därute som ville ha mig så snälla slå mig hårt i huvudet för jag förstår inte några signaler. Men om det fanns någon så förstod dom inte min signal Så där var jag mitt i mitt liv helt förtvivlad!

Jag var faktiskt vid den tiden över huvudet förälskad och hade varit det i några år, men om jag är för rädd för att prata eller ens vågar titta människan i ögonen hur ska jag då lyckas? Att inte våga prata var ju ett av mina stora problem, nä jag lyssnade oftast och var helt enkelt tacksam att jag fick finnas med i en gemenskap som varken hjälpte mig eller gjorde mig illa.

Så där är jag nästan 30 stadigt byggd, lång, sorgsen, blyg, rädd, ensam och okysst. Kärt barn har många namn och jag skulle kunna göra listan väldigt lång med ord som är fyllda av en stor sorg.

Men så en dag hände det och jag är tacksam att det hände. En mur som börjar krackelera går till slut sönder och jag hade turen att få göra det i en miljö där jag var en okänd människa. Där jag fick testa inställningen på min hörapparat och där jag med nya glasögon fick umgås med människor som såg en person som jag själv inte hade någon vetskapen om.

Jag hade bestämt mig, men jag hade inte kommit in. Jag ringde och berättade att jag måste få komma och det var långt ifrån allt, ingen jag kände och nu skulle modet vara större än rädslan. Jag hade tagit ett stort steg igen och den här gången var det inte för att fly utan för att utvecklas. Så jag styrde stegen mot Örnsköldsvik!

Vilket år det blev och vilka steg jag vågade ta under året som gick. Att få stötas och blötas med människor som inte förstod hur blyg, rädd och osynlig jag egentligen var gjorde både ont och piskade mig att våga försöka mera. Att nyfiket våga se med andra glasögon vem jag kunde vara och vilka möjligheter som helt självklart fanns där även för mig var helt otroligt.

Att få veta att ett rykte hade gått om mig att jag kunde spela volleyboll och helt plötsligt fanns där ett korplag i stan som frågade efter mig. Att efter kursen i vattengymna få erbjudande om att köra en egen grupp, men hallå alla andra då som också gått kursen? Att bli övertalad att gå en extra utbildning i rök och tobak och tillsammans med en klasskompis ge sig ut i högstadiet och berätta hur farligt tobak faktiskt var. Hur kunde alla människor som inte kände mig tro att jag kunde? Jag var helt klart förvånad och jag hade inget val jag måste ju helt enkelt våga! Något magiskt hade hänt och jag ville bara fortsätta våga ännu mer.

På något sätt kändes det ibland som jag var någon annan, någon som var självklar och helt naturlig i sitt sammanhang. Helt plötsligt tog jag plats både i klassrummet och utanför. Helt plötsligt stod jag mer stadigt på mina egna ben och känslan av att jag var en intressant person istället för en något osynligt var något helt nytt.

Att i slutet av läsåret hamna i en rejäl diskussion med en människa som i vanliga fall inte gav sig och där jag går ut som segrare. Vad är det som händer och det kändes som om jag hade tagit min första guldmedalj. Aldrig mer ska locket på!

Men året var inte bara guld och gröna skogar. Nä, varje måndag morgon lekte livet underbart och varje fredags eftermiddag var min önskan att måndag skulle komma fort igen. Mitt mål var att försöka ha trevliga helger och umgås med dom som var kvar, men snabbt insåg jag att det var mest vansinnigt och inte alls modigt att umgås med vissa. Precis som jag så var det många som ville testa nya vägar och prova på och när Folkhögskolan har linjer som idrott, hälsa, teater, textil och allmän ja då dyker det helt klart upp många personligheter som både är nyttiga, men också en aning skrämmande. Så helg efter helg var jag enbart tacksam att vissa människor valde ett annat hus att fest om i och jag fick ha tv soffan helt för mig själv. Hemskt självklart, men jag var som tur var van med situationen och när måndag kom igen så kom även mina vänner.

Så att träffa nya människor och att tillåta sig att se med nya glasögon och där du ändrar inställningen på hörapparaten för att se på dig själv från ett annat hörn i livet var helt klart nyttigt. Att verkligen lyssna och se med en skärpa som är så mycket starkare och klarare. Att stundvis släppa taget om rädslan och låta modet ta över. Att våga ta plats och att våga vägra osynlighet, men att också släppa taget och gråta ut var oerhört nyttigt och helt klart mörbultande. Kanske var det tur att mina helger gav mig vila för att hinna landa och ta in det som hände.

Så den människa som återvände till Tranås våren 1997 hade växt med stora kliv och jag var helt klart redo för flera utmaningar. Jag hade insett att vissa människor har en längre startsträcka, men nu hade jag vaknat och jag tänkte inte gömma mig igen. Här är jag så bring it on!

**När modet är större än rädslan fyller det en enorm känsla
i både kropp, knopp och själ.**

PS. Måste också berätta att under året gjorde jag en egen liten tripp upp till Boden/Luleå bara för att jag ville. Jag tänkte "då har jag varit hit det var ju kul" inte kunde jag tro att jag skulle flytta hit. DS